

Milý deníčku,

dnes se stalo to, co jsem si nedokázala představit ani v těch nejčernějších snech. Stalo se to, před čím mě vždy máma varovala a chránila. Ale já ji samozřejmě neposlechla...

Chci to celé skončit a dál se netrápít, ale kdybych to udělala, trápili by se ostatní... Avšak už jsem přemýšlela i nad dopisem na rozloučenou, který by zněl asi takto:

"Maminko,

nikdy jsem nevěděla, jak s tebou mluvit o mých problémech, které mě trápí. Vlastně jsem to nikdy ani nepotřebovala, jelikož jsem kolem sebe měla spoustu kamarádů ochotných mě vyslechnout.

Teď je to ale jiné... Tohle nemůžu říct ani kamarádům. Tohle chci říct jen tobě. Chci tě obejmout a všechno ti říct, ale nejde to. Neumím s tebou mluvit o problémech a je pozdě na to, se to učit. Proto ti to napíšu:

Na Facebooku jsem poznala kluka. Byl milý a romantický, což mě k němu táhlo ještě víc. Chatovali jsme spolu od rána do večera vždycky, když to bylo možné. Vyměnili jsme si tel. čísla a volali jsme si spolu. A pak se chtěl potkat... Těšila jsem se na to, až ho uvidím. Sraz byl na odlehlé zastávce nedaleko lesa. Už vím proč...

Dojelo ke mně černé auto. Chtěla jsem začít utíkat, ale bylo pozdě. Chytil mě a cpal do auta. Nepřestávala jsem se bránit, ale byl silnější. Dojel na kraj lesa, kde mě vyhodil z auta a začal mě svlékat... Rozhodně mu nebylo 17, jak mi psal. A romantik to nebyl už vůbec. Když už jsem na sobě neměla nic, rozhodl se proto nejhorší... Maminko, on mě...

Mrzí mě, že jsem tě neposlechla... Když bylo konečně po všem, nařídil mi, abych držela jazyk za zuby, uhodil mě a odjel.

Doufám, že už ho nikdy nevidím..."

(Papír jsem vyškubla, dala ho na stůl a čekala, až si ho máma přečte. Už ji slyším vycházet po schodech... Jde mi pomoci!)

Miluju tě, maminko.♥

Anita Žemličková, 9. třída
ZŠ Kanice